

GERRIT KOMRIJ KUNST WONDEREN

Op zoek
naar de drijfveren
van de moderne
kunstmarkt
en van de terreur
die design heet

Dash Snow: Polaroids

ER is een tijd geweest, een eeuwigheid geleden, dat het woord kunst in zijn kielzog woorden meesleepte als eeuwigheidswaarde. Kunst heeft in de loop der jaren ook al moeten verheffen, troosten, status verlenen, de autoriteiten in hun macht bestendigen, wat niet al. Van al die laatstgenoemde taken zijn nog overblijfselen zichtbaar, alleen de eeuwigheid hebben ze voor eeuwig bij de vuilnis gezet. Wie nu nog begint over de eeuwigheidswaarde van een gedicht of een borstbeeld is een gek of een cabaretier.

Er is een tijd geweest, iets minder lang geleden, dat men al tevreden was als kunst een paar generaties meeinging. Zodat je nog met je grootvader over een en hetzelfde boek kon praten. Zodat de schoolboeken, met de kunst- en literatuurgeschiedenis erin, nog eens herdrukt konden worden zonder al te dure ingrepen. Zodat je nog iets van bestendigheid en culturele identiteit in de lucht kon voelen hangen.

Traditie, eigenlijk ook al een zot woord.

Wij, die nu leven, hebben de traditie zijn krimp van drie generaties naar twee generaties naar één generatie naar – vooruit, wees gul – een jaartje of wat.

Kijk om en je tuurt in de prehistorie.

't Komt goed uit dat er voor de kunst geen lang leven wordt verwacht, want de kunst zou het niet eens halen. De meeste artistieke uitingen nu bestaan uit touw, zeep, etenswaren, bloed, papiermaché en kippenveren. Hoe de restauratie-ateliers ook zwoegen en zweten, steunend op verjaarde ideeën over het nageslacht en de heiligheid van de

kunst, ze verlengen de levensduur van een kunstwerk met verwaarloosbare minuten. Ze rekken, maar ze redden niet.

De kunst heeft zich aangepast. Bij een kort geheugen horen kortlopende producten. Installaties die gemoedelijk weggroten. Sculpturen die spontaan inzakken. Manifestaties die, als het manifesteren erop zit, in het niets oplossen.

Ik houd van Dash Snow. Ik houd op z'n tijd van kunstenaars die het radicaal aanpakken. Dash Snow sliep tussen versnipperde telefoongidsen, Dash Snow ejaculeerde op voorpagina's van kranten met het nieuws over de dood van Saddam Hoessein en, vooral, Dash Snow begon foto's te maken 'om zich de volgende dag te herinneren wat de dag daarvoor was gebeurd'. Die polaroids waren zijn kunstwerken, die polaroids stelde hij tentoon, die polaroids werden door kunstverzamelaars aangekocht. Voor kapitale sommen, dus Echte Kunst.

Kunst om één dag te overbruggen.

Dash Snow overleed in 2009 in New York, 28 jaar oud.

Kunst en kunstwerk werden vluchtig. Waarom zou een kunstenaar langer meegaan?